

Hovedbestemmelserne i Lovforslaget ere dem, der gaa ud paa at fastsætte Reglerne for Funderingen af Nationalbankens Sedler. Det er selvfølgelig det allervigtigste i hele Lovforslaget, idet det her drejer sig baade om, at der er en saadan Seddelmasse i Omløb til enhver Tid, som svarer til Samfundets Behov, og om, at denne Seddelmasse er funderet paa en saadan Maade, at den maa siges at være saa fuldkommen sikker, at der aldrig kan opstaa nogen som helst Tvivl om Soliditeten af Nationalbankens Sedler. Hovedregelen for Funderingen af Sedlerne i Fremtiden er ifølge Lovforslaget den, at Nationalbanken skal være berettiget til at sætte et saastort Kvantum Sedler i Omløb, som Om-sætningen til enhver Tid kræver, mod at der for Halvdelen af den til enhver Tid i Omløb værende Seddelmasse findes Metal-dækning — efter de nærmere Regler, som anføres i Lovforslaget —, og imod at der for den anden Halvdel findes Dækning i gode og solide Aktiver efter Forholdet af 125 Kr. i Aktiver for hver 100 Kr. i Sedler, som ad denne Vej skulle være dækkede.

Et andet meget vigtigt Punkt i Lovforslaget er Bestemmelsen om, hvorledes Diskonto- og Rentesatserne skulle fastsættes, idet det i den Henseende foreslaas i § 8, at naar der i Direktionen skal forhandles desangaaende, skal Finansministeren have Adgang til at afgive en Stemme lig med hver af Direktionens Medlemmer, af Hensyn til den store Interesse, som det har baade for Staten og for Samfundet, at Rente- og Diskontosatserne ere satte i Overensstemmelse med, hvad der til enhver Tid maa siges at være det rigtige.

Naar nu Nationalbanken skal fortsætte med Udstedelsen af Sedler, vil det sikkert ogsaa fra dette høje Tings Side findes ganske naturligt, at Banken, for at beholde denne Ret, maa betale en Andel af sit Overskud til Statskassen. Ved Oktrojen af 1818 blev der ikke krævet noget saadant, men i den Henseende maa man erindre, at Nationalbanken i Virkeligheden paa Forhaand gennem en lang Række af de første Aar af sin Tilværelse betalte forlods for de Privilegier, som vare indrømmede den i 1818, derved at den overtog en Række forskellige Gældsforpligtelser for Staten, navnlig hidrørende fra den tidligere danske Rigsbank. For Øjeblikket er der jo ikke noget saadant Krav at stille til Nationalbanken, og det naturlige er da, at Nationalbanken vederlægger Staten for den betydelige Fordel, den har gennem Seddel-udstedelsen, med en aarlig Andel i sit

Overskud. Denne Andel er ved Overenskomst med Nationalbanken foreslaaet at skulle være saaledes, at af Bankens aarlige Overskud skal der forlods betales en Afgift til Statskassen af 750,000 Kr. Derefter finder en Henlæggelse paa 5 pCt. Sted til Reservefonden, indtil denne har naaet en Størrelse af 30 pCt. af Aktiekapitalen. Derpaa deles Resten af Udbyttet mellem Aktionærerne og Statskassen, saaledes at Aktionærerne først faa 6 pCt. af Aktiekapitalen, medens det, der derefter bliver tilovers, fordeles med $\frac{1}{4}$ til Statskassen og $\frac{3}{4}$ til Aktionærerne. Hele denne Ordning, navnlig Ordningen af Afgifterne, tør sikkert siges at være saaledes, at baade Nationalbanken vil kunne være tjent dermed, og Statens og Samfundets Interesser maa siges at være tilstrækkeligt varetagne.

Hidtil har Forholdet med Hensyn til Bankens Styrelse været det, at der har været 4 Direktører og et Repræsentantskab. Egentlig skulde der efter Oktrojen være 5 Direktører, nemlig 4 valgte af Repræsentantskabet og 1 udnævnt af Kongen, men ved senere Bestemmelse er det blevet Banken tilladt indtil videre at lade den ene af de 4 Direktørposter staa ubesat. Forholdet er altsaa nu det, at der er 3 Direktører, valgte af Repræsentantskabet, og 1 Direktør, som skal vælges af Kongen. Af Hensyn til den store Interesse, som Staten efter Forslaget vil faa i Bankens fremtidige Udvikling, har Regeringen ment det rigtigt, at Antallet af de kongevalgte Direktører forhøjes til 2, og at den ene af disse skal være landbrugs-kyndig, i Overensstemmelse med et gammelt Krav om, at Landets største og bærende Erhverv bør være repræsenteret i Direktionen for Landets raadende Pengeinstitut.

Repræsentanterne have hidtil suppleret sig selv, saaledes at der i 1818 for første Gang blev udnævnt et Repræsentantskab, og Repræsentanterne have derefter ved nyt Valg i Tilfælde af Dødsfald eller Afgang suppleret sig selv, hvorimod Aktionærerne i Banken ikke have haft nogen som helst Indflydelse paa Bankens Anliggender. Dette, har man ment, ikke ganske passede til Nutidens Forhold, men at det vilde være rigtigt, at der indrømmedes Aktionærerne en, om end begrænset, Indflydelse paa Bankens Anliggender derigennem, at Aktionærerne med visse Indskrænkninger faa Ret til at vælge Repræsentanterne, efterhaanden som disse gaa af.

Dette er Hovedbestemmelserne i Lov-